

Д. е. н., професор кафедри фінансів, банківської справи та страхування Дніпровського аграрно-економічного університету

Халатур С.М.

Бровко Є.І., студентка групи МгФБС-1-19

Карпенко Н.О., студент групи ФБС-1-17

Дніпровський державний аграрно-економічний університет, Україна

Шляхи активізації інноваційної політики в Україні

У сучасних умовах господарювання одним із чинників стрімкого економічного зростання є рівень інноваційної діяльності. Так, активне впровадження в процес виробництва новітніх досягнень науки і техніки та використання інноваційних технологій дає змогу підвищити конкурентоздатність вітчизняних підприємств як на внутрішньому, так і на міжнародному ринках. До того ж висока інноваційна активність підприємств дає змогу досягнути технологічної незалежності, а також підвищити ефективність його діяльності. Отже, проблема активізації інноваційної діяльності промислових підприємств набуває особливої актуальності.

Інноваційна діяльність є одним із напрямів економічного зростання, що може забезпечити не тільки додаткові конкурентні переваги для підприємств, підвищити їхній потенціал та допомогти розв'язати економічні, соціальні чи інші проблеми, а й забезпечити стрімке зростання національної економіки загалом. За прогнозами фахівців, науковотехнічний прогрес як джерело економічного зростання в недалекому майбутньому буде забезпечувати до 90 % реального збільшення виробництва (сьогодні це 65–70%).

Отже, розвиток інноваційної діяльності є вкрай важливим і для підприємств, і для економіки України, оскільки розроблення й упровадження інновацій дає змогу українським виробникам конкурувати як на внутрішньому, так і на світовому ринку. Оскільки на стан та рівень розвитку інноваційної

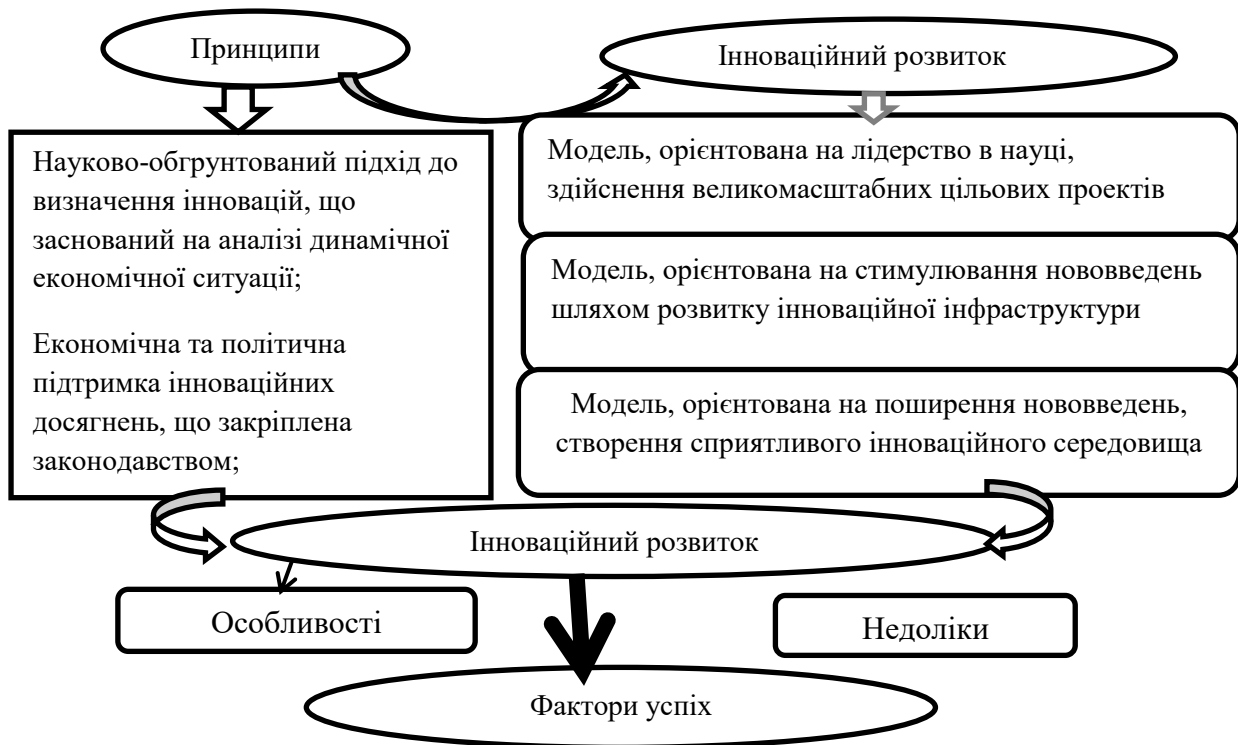
активності окремих підприємств впливають загальноекономічні фактори, то доцільно розглянути стан інноваційної діяльності у країні загалом. Одним із головних індикаторів, узагальнюючим показником для вимірювання рівня та результатів реалізації інноваційного потенціалу країни є глобальний інноваційний індекс, у якому знаходять своє відображення основні складники інноваційного потенціалу країн.

Інноваційна економіка, економіка знань забезпечують світову першість провідним країнам світу, які її створюють. Ефективний розвиток будь-якого підприємства за сучасних умов зростаючої конкуренції та насиченості більшості ринків неможливий без впровадження інновацій. Сучасні ринкові умови стимулюють підприємства до пошуку нових ефективних методів роботи. Інновації дають змогу підприємствам набути конкурентних переваг у жорсткому конкурентному середовищі та зайняти стійкі позиції на ринку.

Найбільш інноваційними галузями світу є галузі виробництва електроніки та комп'ютерної техніки, автомобільна галузь та охорона здоров'я. Це галузі, в яких витрати на інноваційні розробки є найбільшими. Це пов'язано з високим рівнем конкуренції у цих галузях, що інновації стають ключовим фактором успіху підприємств і забезпечують конкурентні переваги.

Головною метою інноваційної політики є формування умов для створення і збереження тривалих конкурентних переваг підприємства. Загальна стратегія розвитку підприємства визначає напрям інноваційної діяльності, впливає на вибір форм її організації. Розроблення стратегії як довгострокової моделі розвитку підприємства спирається на його внутрішній потенціал і здійснюється з урахуванням обмежень зовнішнього середовища та тенденції їх змін у прогнозуванні майбутнього. Реалізація інноваційних рішень можлива за умови виваженої інноваційної політики, яка формує умови залучення до інноваційної діяльності певних функціональних служб підприємства. Так, своєчасне розпізнавання нових вимог забезпечується кваліфікованими маркетинговими дослідженнями, за результатами яких визначають напрями

інноваційних змін і окреслюють завдання у сфері науково-дослідної, постачальницької діяльності господарського суб'єкта.

Отже, проаналізувавши особливості становлення та розвитку інноваційних систем країн-лідерів інновацій, можна підсумувати, що всі інноваційні системи країн розвивалося під впливом факторів-стимуляторів інноваційного розвитку, що були сформовані історично та були набути в процесі здійснення інноваційних процесів. Заходи державної інноваційної політики регулюють вплив двох груп факторів інноваційного розвитку одна на одну. Формування та розвиток інноваційних процесів у країнах світу здійснювався на засадах формування основних принципів та моделей інноваційного розвитку. Особливості здійснення інноваційних процесів кожної країни зумовили виникнення особливостей та недоліків розвитку інновацій.

Література:

1. The Global Innovation Index 2012: Stronger Innovation Linkages for Global Growth
2. <http://expert.ru/expert/2012/35/trojnaya-spiral-po-shevdskix/>
3. <http://expert.ru/expert/2011/46/vorovstvo-prekrasnaya-strategiya/>